ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ 26ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1982 [1]

Wilfried Wolf κατά Hauptzollamt Düsseldorf (αἴτηση τοῦ Finanzgericht Düsseldorf γιά τήν ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως)

«Δασμοί: λαθραῖα ναρκωτικά»

Ὑπόθεση 221/81

Περίληψη

Κοινό δασμολόγιο — Δασμοί — Ἐπιβολή σέ ναρκωτικά πού ἀνήκουν στό παράνομο κύκλωμα — Μή δεκτή — Ποινική δίωξη τῶν παραβάσεων — Ἁρμοδιότης τῶν κρατῶν μελῶν

Καμμία τελωνειακή ὀφειλή δέν γεννᾶται κατά τήν εἰσαγωγή ναρκωτικῶν τά ὁποῖα δέν ἀνήκουν στό ἐμπορικό κύκλωμα πού τελεῖ ὑπό τήν αὐστηρά ἐπίβλεψη τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν μέ σκοπό τή χρησιμοποίησή τους γιά ἰατρικούς καί ἐπιστημονικούς σκοπούς, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἄν τά ναρκωτικά αὐτά ἀνακαλυφθοῦν καί καταστραφοῦν ὑπό τόν ἔλεγχο τῶν ἀρχῶν αὐτῶν ἤ διαφύγουν τήν ἐπίβλεψή τους.

Ἡ διαπίστωση αὐτή δέν θίγει τήν ἁρμοδιότητα τῶν κρατῶν μελῶν νά διώκουν τίς παραβάσεις τῆς νομοθεσίας τους περί ναρκωτικῶν καί νά ἐπιβάλλουν τίς προσήκουσες κυρώσεις, μέ ὅλες τίς συνέπειες πού συνεπάγονται οἱ παραβάσεις αὐτές, ἀκόμα καί χρηματικῆς φύσεως.

Στήν ὑπόθεση 221/81,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο αἴτηση τοῦ Finanzgericht Düsseldorf πρός τό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, μέ τήν ὁποία ζητεῖται, στό πλαίσιο τῆς διαφορᾶς πού ἐκκρεμεῖ ἐνώπιον τοῦ αἰτοῦντος δικαστηρίου μεταξύ

WILFRIED WOLF, κατοίκου Goslar,

καί

HAUPTZOLLAMT DÜSSELDORF,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γερμανική.

ή ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως ὡς πρός τήν ἑρμηνεία τῶν διατάξεων τῆς συνθήκης ΕΟΚ περί τελωνειακῆς ἑνώσεως σέ σχέση μέ τήν παράνομη εἰσαγωγή ναρκωτικῶν,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, A. O'Keeffe, U. Everling καί A. Χλωρό, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans καί O. Due, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: F. Capotorti
γραμματεύς: H. A. Rühl, κύριος ὑπάλληλος διοικήσεως

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας καί οἱ παρατηρήσεις πού κατετέθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου τῆς ΕΟΚ συνοψίζονται ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

1. Μέ ἀπόφαση τῆς 26ης Ἀπριλίου 1976, ἡ ὁποία ἀπέκτησε ἰσχύ δεδικασμένου, τό Landgericht τοῦ Düsseldorf κατεδίκασε τόν Wilfried Wolf, προσφεύγοντα στήν κυρία δίκη, σέ κάθειρξη ὀκτώ ἐτῶν λόγω παρανόμου ἐμπορίας ναρκωτικῶν.

Σύμφωνα μέ τίς διαπιστώσεις τοῦ Landgericht, ὁ Wolf ὑπῆρξε ἀπό τά μέσα Ἰουλίου 1975 μέχρι τήν σύλληψή του κατά τά μέσα Ὀκτωβρίου 1975 ἔμπορος ναρκωτικῶν στήν παλιά πόλη τοῦ Düsseldorf καί συνήργησε στήν διάθεση 742 γραμμαρίων ἡρωίνης καί 150 γραμμαρίων κοκαΐνης, τά ὁποῖα εἶχε προμηθευθεῖ κατά τό μεγαλύτερο μέρος στό Düsseldorf καί σέ διάφορες ἄλλες πόλεις, ἐνῶ τό ὑπόλοιπο εἶχε εἰσαγάγει ὁ ἴδιος ἀπό τίς Κάτω Χῶρες.

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 57, παράγραφος 2, τοῦ Zollgesetz (τελωνειακοῦ νόμου), τό Hauptzollamt (Κεντρικό Τελωνεῖο) Düsseldorf, καθ οὗ στήν κυρία δίκη, ἐθεώρησε τόν προσφεύγοντα ὡς ὀφειλέτη εἰσαγωγικῶν δασμῶν ὡς πρός τίς ποσότητες τῶν ναρκωτικῶν πού ἀναφέρονται στήν ἀπόφαση τοῦ Landgericht, ἀφ' ἑνός μέν ἐπειδή δέν εἶχε παρουσιάσει ὁ ἴδιος στό τελωνεῖο ἕνα εἰσαχθέν δασμολογητέο ἐμπόρευμα καί συνεπῶς ἦταν ὁ πρῶτος πού τό ἀπέκρυψε ἀπό τίς τελωνειακές ἀρχές, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐπειδή εἶχε ἀγοράσει μετά τήν γένεση, ἀλλά πρίν ἀπό τήν ἀπόσβεση τῆς τελωνειακῆς ὀφειλῆς, εἰσαχθέν δασμολογητέο ἐμπόρευμα, ἐνῶ γνώριζε ἤ ὄφειλε νά γνωρίζει ὅτι τό ἐν λόγω ἐμπόρευμα ὑπέκειτο σέ δα-

σμολόγηση. Στίς 3 Δεκεμβρίου 1976 τό Hauptzollamt ἀπήτησε ἀπό τόν προσφεύγοντα μέ πράξη περί ἐπιβολῆς φόρου, ἡ ὁποία ἐτροποποιήθη στίς 28 Ἰανουαρίου 1977, τήν καταβολή τῶν δασμῶν αὐτῶν. Λαμβάνοντας ὡς βάση τήν τιμή ἀγορᾶς πού εἶχε καταβάλει ὁ προσφεύγων, τό Hauptzollamt ἐξετίμησε τήν δασμολογητέα ἀξία τῶν 742 γραμμαρίων ἡρωίνης σέ 74 200 γερμανικά μάρκα (DM) καί τῶν 150 γραμμαρίων κοκαΐνης σέ 15 000 DM.

Ὁ προσφεύγων, ὅταν ἡ ἔνστασή του κατά τῆς πράξεως περί ἐπιβολῆς φόρου ἀπερρίφθη, ἤσκησε προσφυγή ἐνώπιον τοῦ Finanzgericht τοῦ Düsseldorf.

2. Τό Finanzgericht τοῦ Düsseldorf, ἀναφερόμενο στήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1981 (Horvath, 50/80, Συλλογή σ. 385), ἀπεφάσισε, μέ διάταξη τῆς 10ης Ἰουνίου 1981, νά ἀναβάλει τήν δίκη καί ζήτησε ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῶν ἀκολούθων ἐρωτημάτων:

«1. Ἔχουν οἱ διατάξεις τῆς συνθήκης ΕΟΚ περί τελωνειακῆς ἑνώσεως (ἄρθρο 9, παράγραφος 1, ἄρθρα 12-29) τήν ἔννοια ὅτι τά κράτη μέλη μετά τήν καθιέρωση τοῦ κοινοῦ δασμολογίου δέν ἔχουν (πλέον) τήν εὐχέρεια νά ἐπιβάλλουν δασμούς στά λαθραῖα ναρκωτικά, τά ὁποῖα σέ περίπτωση ἀνακαλύψεώς τους κατάσχονται καί καταστρέφονται;

2. Ἄν στό ὑποβληθέν ἐρώτημα δοθεῖ ἀρνητική ἀπάντηση καί πρέπει ἐπομένως νά ἐπιβάλλεται δασμός, ὑποβάλλονται ἐπικουρικῶς τά ἐρωτήματα πού διετύπωσε τό Finanzgericht τοῦ Ἀμβούργου μέ τήν διάταξή του περί παραπομπῆς τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1981 (IV 89/78 H), ὑπόθεση 50/80.»

3. Στό σκεπτικό τῆς διατάξεως περί παραπομπῆς, τό Finanzgericht ὑπενθυμίζει ὅτι τό Δικαστήριο, στήν προαναφερθείσα ἀπόφασή του τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1981, ἀπέφάνθη «ὅτι ἡ καθιέρωση τοῦ κοινοῦ δασμολογίου δέν ἐπιτρέπει πλέον στά κράτη μέλη νά ἐπιβάλλουν δασμούς στά ναρκωτικά πού εἰσάγονται λαθραίως καί καταστρέφονται ἀμέσως μετά τήν ἀνακάλυψή τους, ἐνῶ ἀφήνει πλήρη ἐλευθερία σ' αὐτά ὅσον ἀφορᾶ τήν ποινική δίωξη τῶν ἐγκλημάτων πού διεπράχθησαν, μέ ὅλες τίς συνέπειες τῆς διώξεως αὐτῆς, ἀκόμα καί στόν χρηματικό τομέα».

Τό Finanzgericht διερωτᾶται ἄν ἡ ἀρχή πού διατυπώνεται στήν ἀπόφαση αὐτή ἐκτείνεται ὁμοίως καί στίς περιπτώσεις στίς ὁποῖες τά λαθραῖα ναρκωτικά δέν ἀνεκαλύφθησαν καί ἐπομένως δέν κατέστη δυνατή ἡ κατάσχεση καί καταστροφή τους. Δέν συνάγεται σαφῶς ἀπό τό σκεπτικό τῆς ἀποφάσεως ἄν, καί ἐνδεχομένως γιά ποιό λόγο, τό γεγονός τῆς κατασχέσεως καί καταστροφῆς ἀποτελεῖ ἀπαραίτητη προϋπόθεση τῆς δοθείσης λύσεως ἤ ἄν τό γεγονός αὐτό δέν ἀποτελεῖ παρά μία ἀπό τίς πιθανές πραγματικές καταστάσεις στίς ὁποῖες ἐφαρμόζεται ἡ ἀνωτέρω ἀρχή. Τό Finanzgericht παρατηρεῖ σχετικῶς ὅτι, ἄν ἡ κατάσχεση καί ἡ καταστροφή εἶναι ἀποφασιστικῆς σημασίας, τότε θά ἐξηρτᾶτο συχνά ἀπό τήν τύχη τό πότε καί εἰς βάρος τίνος θά ἐγεννᾶτο ἡ τελωνειακή ὀφειλή.

Τό Finanzgericht ἀναφέρει ἐν συνεχεία ὅτι ὁ κανονισμός 803/68 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 27ης Ἰουνίου 1968, περί τῆς δασμολογητέας ἀξίας τῶν ἐμπορευμάτων (ABl. L 148, σ. 6), ἀφορᾶ μόνο τό κανονικό ἐμπόριο. Ἐξ ἄλλου, ἀπό τίς αἰτιολογικές σκέψεις τῆς ὁδηγίας 79/623 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 25ης Ἰουνίου 1979, περί ἐναρμονίσεως τῶν νομοθετικῶν, κανονιστικῶν καί διοικητικῶν διατάξεων σχετικά μέ τήν τελωνειακή ὀφειλή (ABl. L 179, σ. 31), συνάγεται ὅτι ἡ τελωνειακή ὀφειλή ἔχει οἰκονομικό χαρακτήρα καί δέν ἐξυπηρετεῖ σκοπούς τοῦ ποινικοῦ δικαίου. Ἡ ἀπόλυτη συνεπῶς ἀπαγόρευση εἰσαγωγῆς ναρκωτικῶν δέν ἐμπίπτει στό τελωνειακό δίκαιο καί στήν ρυθμιστική ἐξουσία τοῦ τελωνειακοῦ δικαίου.

Σέ περίπτωση ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως στό πρῶτο ἐρώτημα, ἀνακτοῦν τήν σημασία τους γιά τόν προσδιορισμό τῆς δασμολογητέας ἀξίας τῶν λαθραίων ναρκωτικῶν τά

προδικαστικά ἐρωτήματα πού ὑπέβαλε ἀρχικῶς τό Finanzgericht τοῦ Ἀμβούργου μέ τήν διάταξή του περί παραπομπῆς, τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1980, στήν προαναφερθείσα ὑπόθεση 50/80. Τά ἐρωτήματα αὐτά ἔχουν ὡς ἑξῆς:

«1. Πρέπει οἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 803/68 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 27ης Ἰουνίου 1968, καί τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 603/72 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 24ης Μαρτίου 1972, νά ἑρμηνευθοῦν ὑπό τήν ἔννοια ὅτι, ἐκτός ἀπό τίς διατάξεις πού προϋποθέτουν τήν κανονική δήλωση τῶν δασμολογητέων ἐμπορευμάτων, οἱ διατάξεις αὐτές ἔχουν ἄμεση ἰσχύ καί γιά τόν προσδιορισμό τῆς δασμολογητέας ἀξίας τῶν ἐμπορευμάτων πού εἰσάγονται λαθραίως στό τελωνειακό ἔδαφος τῆς Κοινότητος;

2. Πρέπει οἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 803/68, ἰδίως δέ τά ἄρθρα του 1, 2, 4, 6, 7 καί 8, νά ἑρμηνευθοῦν ὑπό τήν ἔννοια ὅτι ἡ δασμολογητέα ἀξία τῶν ἐμπορευμάτων πού εἰσάγονται λαθραίως στό τελωνειακό ἔδαφος τῆς Κοινότητος προσδιορίζεται βάσει τοῦ χρόνου καί τοῦ τόπου τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἐμπορευμάτων στό τελωνειακό ἔδαφος τῆς Κοινότητος, ἀκόμη καί ἄν σύμφωνα μέ τούς ἐθνικούς κανόνες οὐσιαστικοῦ δικαίου ἡ τελωνειακή ὀφειλή γεννᾶται σέ ἄλλο χρονικό σημεῖο εἰς βάρος προσώπου διαφορετικοῦ ἀπό τόν πρῶτο ἀγοραστή πού εἶναι ἐγκατεστημένος στό ἔδαφος τῆς Κοινότητος;

3. Πρέπει οἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 375/69 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 27ης Φεβρουαρίου 1969, καί τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 1343/75 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 26ης Μαΐου 1975, νά ἑρμηνευθοῦν ὑπό τήν ἔννοια ὅτι ἐφαρμόζονται καί σέ περίπτωση λαθραίας εἰσαγωγῆς ἐμπορευμάτων στό τελωνειακό ἔδαφος τῆς Κοινότητος, ἔτσι ὥστε κάθε μεταγενέστερος ἀγοραστής, διαφορετικός ἀπό τόν πρῶτο ἀγοραστή στό ἔδαφος τῆς Κοινότητος καί ὁ ὁποῖος καταλαμβάνεται νά κατέχει λαθραῖα ἐμπορεύματα, νά ἔχει τήν ὑποχρέωση νά δίνει στοιχεῖα γιά τήν τιμή πού κατέβαλε, μέ συνέπεια ἡ τιμή αὐτή νά προσδιορίζει τήν δασμολογητέα ἀξία, ἤ οἱ ἁρμόδιες ἐθνικές ἀρχές εἶναι ὑποχρεωμένες νά προσδιορίζουν τήν δασμολογητέα ἀξία τῶν λαθραίων ἐμπορευμάτων μέ βάση τήν τιμή ἀγορᾶς πού κατέβαλε ὁ πρῶτος ἀγοραστής πού εἶναι ἐγκατεστημένος στό ἔδαφος τῆς Κοινότητος, σύμφωνα μέ τίς ἀρχές πού ἀναφέρονται στά ἄρθρα 1, 2, 4, 6, 7 καί 9 τοῦ κανονισμοῦ 803/68;»

4. Ἡ διάταξη περί παραπομπῆς πρωτοκολλήθηκε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 22 Ἰουλίου 1981.

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου ΕΟΚ, κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις ἡ κυβέρνηση τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τήν Maryse Aulagnon, μέλος τῆς γενικῆς γραμματείας τῆς διυπουργικῆς ἐπιτροπῆς παρά τῷ πρωθυπουργῷ ἐπί θεμάτων εὐρωπαϊκῆς οἰκονομικῆς συνεργασίας, καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν νομικό σύμβουλό της Rolf Wägenbaur.

Μέ διάταξη τῆς 3ης Φεβρουαρίου 1982, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν συνεκδίκαση τῶν ὑποθέσεων 221/81 καί 240/81 πρός διευκόλυνση τῆς προφορικῆς διαδικασίας.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων, κάλεσε ὅμως τήν Ἐπιτροπή νά παράσχει στό Δικαστήριο μία περιγραφή τῶν νομοθετικῶν καί κανονιστικῶν διατάξεων καί τῆς τελωνειακῆς πρακτικῆς πού διέπουν σέ κάθε κράτος μέλος

— ἀφ' ἑνός μέν τήν παράνομη εἰσαγωγή ναρκωτικῶν, ἡ χρησιμοποίηση καί ἐμπορία τῶν ὁποίων στό ἔδαφος τοῦ κράτους αὐτοῦ ἀπαγορεύονται αὐστηρῶς,

— ἀφ' ἑτέρου δέ τήν παράνομη εἰσαγωγή προϊόντων, ἡ ἐμπορία τῶν ὁποίων στό ἔδαφος τοῦ κράτους αὐτοῦ δέν ἀπαγορεύεται αὐτή καθαυτή, τά ὁποῖα ὅμως εἰσάγονται ἤ εἰσήχθησαν στό ἔδαφος αὐτό λαθραίως.

Οἱ πληροφορίες πού συνέλεξε ἡ Ἐπιτροπή ἀπό τά κράτη μέλη ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

Ἀπό τήν παράνομη εἰσαγωγή ναρκωτικῶν προϊόντων, ἡ χρησιμοποίηση καί ἐμπορία τῶν ὁποίων ἀπαγορεύονται αὐστηρῶς, γεννᾶται τελωνειακή ὀφειλή καί δημιουργεῖται ἡ ὑποχρέωση καταβολῆς εἰσαγωγικοῦ δασμοῦ στό Βέλγιο. Ἀπό τήν παράνομη αὐτή εἰσαγωγή γεννᾶται τελωνειακή ὀφειλή στήν Γερμανία, στήν Ἰρλανδία καί στίς Κάτω Χῶρες.

Στήν Γερμανία πάντως, ἀφ' ὅτου ἐξεδόθη ἡ ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου, τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1981, στήν προαναφερθεῖσα ὑπόθεση 50/80, δέν ἐπιβάλλονται μετά τήν ἀνακάλυψη εἰσαγωγικοί δασμοί σέ περίπτωση καταστροφῆς, ἡ ὁποία ἄλλωστε θεωρεῖται ὡς δεδομένη. Στήν Ἰρλανδία ἡ τελωνειακή ὀφειλή θεωρεῖται ὡς ἀποσβεσθεῖσα, καθ' ὅσον τά ναρκωτικά πού εἰσάγονται παρανόμως κατάσχονται καί καταστρέφονται. Στίς Κάτω Χῶρες ἐπιβάλλονται εἰσαγωγικοί δασμοί, ἐφ' ὅσον τά ναρκωτικά ἔχουν καταναλωθεῖ καί ἡ παράνομη εἰσαγωγή δύναται νά ἀποδειχθεῖ, ἐνῶ δέν ἐπιβάλλονται σέ περίπτωση κατασχέσεως καί καταστροφῆς.

Στήν Ἰταλία γεννᾶται τελωνειακή ὀφειλή ἀπό τήν παράνομη εἰσαγωγή ναρκωτικῶν, ἐκτός τῆς περιπτώσεως τῆς ἐπανεξαγωγῆς καί τῆς αὐτοδικαίας καταστροφῆς.

Ἀπό τήν παράνομη εἰσαγωγή ναρκωτικῶν δέν γεννᾶται καμμία τελωνειακή ὀφειλή στήν Ἑλλάδα καί στό Λουξεμβοῦργο, ὅπου τά ἀνακαλυπτόμενα ναρκωτικά κατάσχονται καί καταστρέφονται. Στό Λουξεμβοῦργο πάντως γεννᾶται τελωνειακή ὀφειλή, ἄν τά ναρκωτικά κατηναλώθησαν.

Τέλος, ἀπό τήν παράνομη εἰσαγωγή ναρκωτικῶν δέν δημιουργεῖται ὑποχρέωση καταβολῆς δασμοῦ στήν Δανία, στήν Γαλλία καί στό Ἡνωμένο Βασίλειο. Στήν Γαλλία πάντως, ὅταν τά παρανόμως εἰσαχθέντα ναρκωτικά δέν καταστρέφονται αὐτοδικαίως, ἀλλά πωλοῦνται, παραδείγματος χάριν σέ ἐγκεκριμένα ἐργαστήρια, ὁ δασμός εἰσπράττεται κατά τήν πώληση αὐτή. Στό Ἡνωμένο Βασίλειο δέν ἐπιβάλλεται δασμός, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἄν ὁ παράνομος εἰσαγωγεύς πώλησε, κατανάλωσε ἤ ἐπανεξήγαγε τά ναρκωτικά.

Ἀπό τήν παράνομη εἰσαγωγή προϊόντων, ἡ ἐμπορία τῶν ὁποίων δέν ἀπαγορεύεται αὐτή καθαυτή, γεννᾶται τελωνειακή ὀφειλή σέ ὅλα τά κράτη μέλη ἐκτός ἀπό τήν Ἑλλάδα, ὅπου τά παρανόμως εἰσαγόμενα προϊόντα κατάσχονται.

Ἐν τούτοις, στήν Δανία δέν ἐπιβάλλεται εἰσαγωγικός δασμός, ὅταν ὁ ὑπόχρεος δέν εἶναι γνωστός καί τά προϊόντα καταστρέφονται ἤ πωλοῦνται.

Στήν Ἰρλανδία θεωρεῖται ὅτι κατεβλήθη ὁ εἰσαγωγικός δασμός, ὅταν τό λαθραῖο προϊόν ἐπιστρέφεται στόν ἐνδιαφερόμενο μετά τήν καταβολή ἑνός ποσοῦ πού καθορίζεται κατόπιν συμβιβασμοῦ καί ὅταν τό προϊόν κατάσχεται καί ἐν συνεχεία πωλεῖται. Ἀντιθέτως, ἡ τελωνειακή ὀφειλή θεωρεῖται ὡς ἀποσβεσθεῖσα σέ περίπτωση αὐτοδικαίας καταστροφῆς ἤ ἐπανεξαγωγῆς.

Στό Λουξεμβοῦργο τά προϊόντα πού εἰσάγονται λαθραίως κατ' ἀρχήν κατάσχονται καί πωλοῦνται. Ὁ εἰσαγωγικός δασμός εἰσπράττεται κατά τήν πώληση, ἄν σκοπός τῆς πωλήσεως εἶναι ἡ κατανάλωση ἐντός τῆς χώρας. Δασμός ἐπίσης ἐπιβάλλεται καί ὅταν τά ἐν λόγω προϊόντα ἔχουν καταναλωθεῖ.

Στό Ἡνωμένο Βασίλειο δέν ἐπιβάλλεται δασμός στήν περίπτωση τῆς κατασχέσεως,

ἐκτός ἄν τά σχετικά προϊόντα ἐπιστραφοῦν στόν εἰσαγωγέα ἤ πωληθοῦν αὐτοδικαίως. Ἀντιθέτως, ἐπιβάλλεται δασμός, ἐφ' ὅσον ὁ εἰσαγωγεύς τά πωλήσει ἤ τά ἐπανεξαγάγει.

II — Σύνοψη τῶν γραπτῶν παρατηρήσεων πού κατετέθησαν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου

Ἡ *κυβέρνηση τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας* παρατηρεῖ ὅτι τό πρῶτο ἐρώτημα τοῦ Finanzgericht θέτει τό πρόβλημα τοῦ τελωνειακοῦ καθεστῶτος τῶν ναρκωτικῶν, ἡ χρήση τῶν ὁποίων ἀπαγορεύεται, τά ὁποῖα ὅμως διατέθησαν ἐντός ἑνός κράτους μέλους χωρίς ἡ ὕπαρξή τους νά ἐξακριβωθεῖ διά κατασχέσεως. Ἐν ὄψει τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1981 (Horvath, 50/80, Συλλογή σ. 385), τίθεται ἑπομένως τό ζήτημα ἄν ἡ κατάσχεση καί ἡ καταστροφή τῶν ἐν λόγω προϊόντων δύνανται νά ἀποτελοῦν προϋπόθεση τῆς μή ἐπιβολῆς δασμοῦ καί ἄν κατά συνέπεια ἡ παράνομη διάθεση ναρκωτικῶν πού δέν ἀνεκαλύφθησαν δύναται νά ὁδηγήσει σέ διαφορετική λύση.

Ἡ γαλλική κυβέρνηση τονίζει ὅτι ἡ διατύπωση τοῦ διατακτικοῦ («ναρκωτικά πού εἰσάγονται λαθραίως καί καταστρέφονται ἀμέσως μετά τήν ἀνακάλυψή τους»), καθώς καί ὁρισμένα σημεῖα τοῦ σκεπτικοῦ τῆς προαναφερθείσης ἀποφάσεως φαίνεται νά συνδέουν τόν παράνομο χαρακτήρα τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ εἰσαχθέντος προϊόντος μέ τήν καταστροφή του. Θεωρεῖ πάντως ὅτι τό Δικαστήριο συνέδεσε αὐτά τά δύο μέ μοναδικό σκοπό νά προβεῖ σέ μία γενίκευση πού νά στηρίζεται πλήρως στά ἴδια τά περιστατικά τῆς συγκεκριμένης ὑποθέσεως.

Πράγματι, ἡ διατύπωση τοῦ διατακτικοῦ εἶναι ἡ κατάληξη ἑνός συλλογισμοῦ πού δέν ἐπιτρέπει τόν χαρακτηρισμό τῆς καταστροφῆς τῶν λαθραίων ναρκωτικῶν ὡς ἀναγκαίας προϋποθέσεως γιά τήν μή ἐφαρμογή τοῦ κοινοῦ δασμολογίου. Ὅπως τόνισε τό Δικαστήριο, ἡ μή ἐφαρμογή τοῦ κοινοῦ δασμολογίου στηρίζεται στόν παράνομο χαρακτήρα τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν ἐπιβλαβῶν αὐτῶν προϊόντων («τό ἐρώτημα ... δέν ἀφορᾶ τήν περίπτωση ἁπλῆς λαθραίας εἰσαγωγῆς τυχόντος προϊόντος, ἀλλά τήν λαθραία εἰσαγωγή ἑνός βλαβεροῦ προϊόντος πού προοριζόταν γιά παράνομη χρήση καί καταστράφηκε κατά τήν ἀνακάλυψή του», σημεῖο 9 τοῦ σκεπτικοῦ τῆς προαναφερθείσης ἀποφάσεως).

Ἡ γαλλική κυβέρνηση ἀναφέρεται σχετικῶς καί στίς σκέψεις 11-14 τῆς ἀποφάσεως, ἀπό τίς ὁποῖες συνάγεται, κατά τήν γνώμη της, ὅτι οἱ κοινοτικές διατάξεις στόν τελωνειακό τομέα δέν εἶναι δυνατόν νά ἐφαρμόζονται παρά μόνο στά προϊόντα, ἡ χρήση τῶν ὁποίων ἐπιτρέπεται καί τά ὁποῖα «μποροῦν νά διατεθοῦν στό ἐμπόριο καί νά ἐνταχθοῦν στό οἰκονομικό κύκλωμα» (σκέψη 12).

Ἡ ἀντίληψη αὐτή συμφωνεῖ μέ τήν γαλλική νομοθεσία, ἡ ὁποία δέν διακρίνει μεταξύ τῆς περιπτώσεως τῶν παρανόμως εἰσαχθέντων, κατασχεθέντων καί καταστραφέντων ναρκωτικῶν (ὑπόθεση 50/80) καί τῆς παρούσης περιπτώσεως τῶν πωληθέντων ναρκωτικῶν. Ἐκτός ὁρισμένων εἰδικῶν χρήσεων, γιά τίς ὁποῖες ὑπάρχει αὐστηρή κρατική ἐπίβλεψη, ἡ χρησιμοποίηση ναρκωτικῶν στό γαλλικό ἔδαφος ἀπαγορεύεται ἀπολύτως. Κατά συνέπεια, εἶναι ἀδύνατη ἡ γένεση τελωνειακῆς ὀφειλῆς καί δέν δύναται ἀπό τήν εἰσαγωγή νά δημιουργηθεῖ ὑποχρέωση καταβολῆς δασμῶν.

Ἐξ ἄλλου, ἡ γαλλική κυβέρνηση υἱοθετεῖ τά ἐπιχειρήματα πού προβάλλει τό παραπέμπον δικαστήριο καί καταλήγει στό συμπέρασμα ὅτι ἡ καθιέρωση τοῦ κοινοῦ δασμολογίου δέν ἐπιτρέπει πλέον στά κράτη μέλη νά ἐπιβάλλουν δασμούς στά ναρκωτικά τά ὁποῖα εἰσάγονται λαθραίως καί προορίζονται γιά χρήσεις γιά τίς ὁποῖες δέν ὑπάρχει νόμιμη ἐμπορία καί τά ὁποῖα, ἄν ἀνεκαλύπτοντο, θά ἔπρεπε νά κατασχεθοῦν καί νά καταστραφοῦν.

Ἡ *Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων* ἰσχυρίζεται ὅτι τό ἀποφασιστικό κριτήριο γιά τήν ἐφαρμογή ἤ μή τοῦ κοινοῦ δασμολογίου πού συνάγεται ἀπό τήν προαναφερθεῖσα ἀπόφαση Horvath συνίσταται στό ἄν ἡ φύση τῶν ἐμπορευμάτων εἶναι τέτοια, ὥστε νά δύνανται νά τεθοῦν σέ κυκλοφορία (σκέψη 11). Στήν περίπτωση ὅμως τῶν ναρκωτικῶν, ὅπως ἡ ἡρωίνη καί ἡ κοκαΐνη, ἡ εἰσαγωγή καί ἡ ἐμπορία ἀπαγορεύονται σέ ὅλα τά κράτη μέλη (σκέψη 10). Τό γεγονός ὅτι τά προϊόντα αὐτά κατάσχονται καί τίθενται ἐκτός κυκλοφορίας δέν ἀποτελεῖ παρά τήν ἔννομη συνέπεια τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς θέσεώς τους σέ κυκλοφορία.

Ἡ ἄποψη αὐτή ἐπιβεβαιώνεται, κατά τήν Ἐπιτροπή, ἀπό τό γεγονός ὅτι καί οἱ ἄλλοι λόγοι πού ἐδέχθη τό Δικαστήριο γιά τήν περίπτωση τῶν ναρκωτικῶν πού εἰσάγονται λαθραίως καί καταστρέφονται ἀμέσως μετά τήν ἀνακάλυψή τους ἐξακολουθοῦν νά ἰσχύουν καί στήν περίπτωση πού λόγω τῶν περιστάσεων δέν ἀντιμετωπίζεται ἡ καταστροφή.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Ἐπιτροπή ἀναφέρεται ἰδιαιτέρως στίς αἰτιολογικές σκέψεις τῆς ὁδηγίας 79/623 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 25ης Ἰουνίου 1979, περί ἐναρμονίσεως τῶν νομοθετικῶν, κανονιστικῶν καί διοικητικῶν διατάξεων σχετικά μέ τήν τελωνειακή ὀφειλή (ABl. L 179, σ. 31), μέ σκοπό νά ἀποδείξει τόν κατ' οὐσία οἰκονομικό χαρακτήρα τῶν εἰσαγωγικῶν καί ἐξαγωγικῶν δασμῶν. Ἐκτός αὐτοῦ, τό ἄρθρο 2 τῆς ὁδηγίας αὐτῆς προβλέπει τήν γένεση τελωνειακῆς ὀφειλῆς στήν κανονική περίπτωση τοῦ ἐκτελωνισμοῦ καί σέ περιοριστικῶς ἀπαριθμούμενες περιπτώσεις παραβάσεων τελωνειακῶν διατάξεων ἐν στενῇ ἐννοίᾳ, ὅπως ἡ παράβαση τῶν κοινοτικῶν διατάξεων περί τῆς προσκομίσεως στό τελωνεῖο ἤ ἡ ἀφαίρεση ἀπό τήν τελωνειακή ἐπίβλεψη ἑνός ἐμπορεύματος πού ἔχει τεθεῖ ὑπό προσωρινή ἐναπόθεση. Ἡ ὁδηγία ὅμως δέν προβλέπει τήν γένεση τελωνειακῆς ὀφειλῆς στήν περίπτωση τῆς ἀπολύτου ἀπαγορεύσεως εἰσαγωγῆς.

Ἡ Ἐπιτροπή προτείνει ἐπομένως νά δοθεῖ καταφατική ἀπάντηση στό πρῶτο ἐρώτημα. Τονίζει πάντως ὅτι ἡ ἀνάλυσή της ἰσχύει μόνο στήν περίπτωση τῶν ναρκωτικῶν, τῶν ὁποίων ἡ κυκλοφορία ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς. Κατά συνέπεια, τό συμπέρασμά της δέν προδικάζει τήν γενικότερη περίπτωση τῆς εἰσαγωγῆς ἐμπορεύματος κατά παράβαση κάποιας ἀπαγορεύσεως εἰσαγωγῆς, παραδείγματος χάριν τήν περίπτωση τῆς εἰσαγωγῆς ὅπλου ἐντός τῶν ἀποσκευῶν.

III — Προφορική διαδικασία

Κατά τήν συνεδρίαση τῆς 25ης Μαΐου 1982 ἀνέπτυξαν προφορικῶς τίς παρατηρήσεις τους ἡ κυβέρνηση τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἐκπροσωπουμένη κατά τήν προφορική διαδικασία ἀπό τόν Alexandre Carnelutti, γραμματέα ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων, καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν νομικό σύμβουλό της Rolf Wägenbaur, ἐπικουρούμενο ἀπό τήν Ursula Baumann, ἐμπειρογνώμονα τῆς Ὑπηρεσίας Τελωνειακῆς Ἑνώσεως τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ διάταξη τῆς 10ης Ἰουνίου 1981, πού περιῆλθε στό Δικαστήριο στίς 22 Ἰουλίου 1981, τό Finanzgericht Düsseldorf ὑπέβαλε, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, διάφορα προδικαστικά ἐρωτήματα σχετικά μέ τήν ἐφαρμογή τοῦ κοινοῦ δασμολογίου στά λαθραῖα ναρκωτικά.

2 Ἡ κυρία δίκη ἀφορᾶ τόν καθορισμό τῶν εἰσαγωγικῶν δασμῶν γιά ὁρισμένες ποσότητες ἡρωίνης καί κοκαΐνης τίς ὁποῖες ὁ προσφεύγων στήν κυρία δίκη εἶχε ἀγοράσει στή μαύρη ἀγορά στή Γερμανία καί στίς Κάτω Χῶρες καί εἶχε στή συνέχεια μεταπωλήσει κατά παράβαση τοῦ γερμανικοῦ νόμου περί ναρκωτικῶν (Betäubungsmittelgesetz). Ὁ προσφεύγων κατεδικάσθη ἀπό γερμανικό ποινικό δικαστήριο γιά τίς πράξεις αὐτές σέ κάθειρξη ὀκτώ ἐτῶν.

3 Ἡ διάταξη περί παραπομπῆς ἀναφέρεται στήν ἀπόφαση τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1981 (Horvath, 50/80, Συλλογή σ. 385), στήν ὁποία τό Δικαστήριο ἔκρινε ὅτι ἡ καθιέρωση τοῦ κοινοῦ δασμολογίου δέν ἐπιτρέπει πλέον στά κράτη μέλη νά ἐπιβάλλουν δασμούς στά ναρκωτικά πού εἰσάγονται λαθραῖα καί καταστρέφονται ἀμέσως μετά τήν ἀνακάλυψή τους, ἐνῶ ἀφήνει πλήρη ἐλευθερία σ' αὐτά ὅσον ἀφορᾶ τήν ποινική δίωξη τῶν ἐγκλημάτων πού διεπράχθησαν.

4 Ἐπειδή στήν προκειμένη ὑπόθεση τά λαθραῖα ναρκωτικά δέν ἀνεκαλύφθησαν καί συνεπῶς δέν κατέστη δυνατή ἡ κατάσχεση καί καταστροφή τους, τό Finanzgericht διηρωτήθη ἄν ἡ ἀνωτέρω ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου θεωρεῖ τήν καταστροφή τῶν ναρκωτικῶν, τήν ὁποία ρητῶς ἀναφέρει, ὡς ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τή λύση πού ἔδωσε. Τό Finanzgericht προσθέτει ὅτι στήν περίπτωση αὐτή ἡ γένεση τῆς τελωνειακῆς ὀφειλῆς θά ἐξηρτᾶτο ἀπό τό τυχαῖο γεγονός τῆς ἀνακαλύψεως.

5 Ὑπό τίς προϋποθέσεις αὐτές τό ἐθνικό δικαστήριο ὑπέβαλε διάφορα προδικαστικά ἐρωτήματα, τό πρῶτο δέ ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἔχουν οἱ διατάξεις τῆς συνθήκης ΕΟΚ περί τελωνειακῆς ἑνώσεως (ἄρθρο 9, παράγραφος 1, ἄρθρα 12-29) τήν ἔννοια ὅτι τά κράτη μέλη μετά τήν καθιέρωση τοῦ κοινοῦ δασμολογίου δέν ἔχουν (πλέον) τήν εὐχέρεια νά ἐπιβάλλουν δασμούς στά λαθραῖα ναρκωτικά, τά ὁποῖα σέ περίπτωση ἀνακαλύψεώς τους κατάσχονται καί καταστρέφονται;»

6 Πρίν ἐξετασθεῖ τό ἐρώτημα αὐτό, πρέπει νά λυθεῖ προηγουμένως τό πρόβλημα ἄν ἡ παράνομη εἰσαγωγή στήν Κοινότητα ναρκωτικῶν πού ἐντάσσονται στό παράνομο κύκλωμα ἐμπορίας τῶν προϊόντων αὐτῶν προκαλεῖ τήν γένεση τελωνειακῆς ὀφειλῆς.

7 Μέ αὐτή τή διατύπωση τό ἐρώτημα αὐτό δέν ἀφορᾶ τό πρόβλημα γενικῶς τῆς παρανόμου εἰσαγωγῆς προϊόντων, ἀλλά τό πρόβλημα τῆς παρανόμου εἰσαγωγῆς ναρκωτικῶν.

8 Ὅπως ἐδέχθη τό Δικαστήριο στήν προαναφερθείσα ἀπόφασή του τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1981, τά ναρκωτικά, ὅπως ἡ μορφίνη, ἡ ἡρωίνη καί ἡ κοκαΐνη, ἐμφανίζουν ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά, καθ' ὅσον εἶναι γενικῶς ἀναγνωρισμένα ὡς βλαβερά, ἡ εἰσαγωγή δέ καί ἡ ἐμπορία τους ἀπαγορεύονται σέ ὅλα τά κράτη μέλη, ἐκτός ἀπό ἕνα περιορισμένο καί αὐστηρά ἐλεγχόμενο ἐμπόριο πρός τό σκοπό τῆς ἐπιτρεπομένης χρησιμοποιήσεως γιά φαρμακευτικούς καί ἰατρικούς σκοπούς.

9 Ἡ νομική αὐτή κατάσταση εἶναι ἀπολύτως σύμφωνη μέ τήν Ἑνιαία Σύμβαση περί Ναρκωτικῶν Οὐσιῶν τοῦ 1961 (Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως, φύλλο 36, τῆς 10ης Μαρτίου 1972), στήν ὁποία ἔχουν προσχωρήσει ὅλα τά κράτη μέλη. Στό προοίμιο τῆς συμβάσεως αὐτῆς, τά συμβαλλόμενα μέρη διαπιστώνουν ὅτι ἡ τοξικομανία ἀποτελεῖ μάστιγα γιά τό ἄτομο καί οἰκονομικό καί κοινωνικό κίνδυνο γιά τήν ἀνθρωπότητα· δηλώνουν δέ ὅτι ἔχουν ἐπίγνωση τοῦ καθήκοντός τους νά προλάβουν καί νά καταπολεμήσουν τήν μάστιγα αὐτή, ἀναγνωρίζοντας ταυτοχρόνως ὅτι ἡ χρήση τῶν ναρκωτικῶν οὐσιῶν παραμένει ἀπαραίτητη γιά τήν καταπράυνση τῶν πόνων καί ὅτι πρέπει νά ληφθεῖ πρόνοια, ὥστε νά ἐξασφαλισθεῖ ὅτι θά ὑπάρχουν ναρκωτικά διαθέσιμα πρός τόν σκοπό αὐτό. Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 4 τῆς Ἑνιαίας Συμβάσεως, τά συμβαλλόμενα μέρη θά λάβουν ὅλα τά ἀναγκαῖα μέτρα, προκειμένου νά περιορίσουν γιά ἰατρικούς μόνο καί ἐπιστημονικούς σκοπούς τήν παραγωγή, τήν παρασκευή, τήν ἐξαγωγή, τήν εἰσαγωγή, τήν διανομή, τό ἐμπόριο, τήν χρήση καί τήν κατοχή τῶν ναρκωτικῶν.

10 Ἀπό τά ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι γιά τά ναρκωτικά πού δέν ἀνήκουν στό ἐμπορικό κύκλωμα πού ἐλέγχουν αὐστηρά οἱ ἁρμόδιες ἀρχές ὥστε νά ἐξασφαλίζουν τή χρησιμοποίησή τους γιά ἰατρικούς καί ἐπιστημονικούς σκοπούς ἰσχύει ἐξ ὁρισμοῦ πλήρης ἀπαγόρευση εἰσαγωγῆς καί ἐμπορίας σέ ὅλα τά κράτη μέλη.

11 Στήν πραγματικότητα, τά ναρκωτικά αὐτά, ἀμέσως μετά τήν ἀνακάλυψή τους, κατάσχονται καί καταστρέφονται, βάσει τῆς ἐθνικῆς νομοθεσίας περί ναρκωτικῶν, ἐκτός ἀπό σπάνιες περιπτώσεις, στίς ὁποῖες τό κατασχόμενο προϊόν εἶναι κατάλληλο γιά ἰατρική ἤ ἐπιστημονική χρήση, ὁπότε διοχετεύεται στό ἐλεγχόμενο κύκλωμα καί ὑπόκειται συνεπῶς σέ δασμό.

12 Ἀντιθέτως, τά ναρκωτικά πού ἀνήκουν στό παράνομο ἐμπορικό κύκλωμα δέν ὑπόκεινται σέ δασμό, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦν νά εὑρίσκονται στό κύκλωμα αὐτό, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἄν ἀνακαλυφθοῦν καί καταστραφοῦν ἤ διαφύγουν τήν ἐπίβλεψη τῶν ἀρχῶν.

13 Πράγματι, δέν εἶναι δυνατή ἡ γένεση τελωνειακῆς ὀφειλῆς κατά τήν εἰσαγωγή ναρκωτικῶν τῶν ὁποίων δέν ἐπιτρέπεται ἡ διάθεση στό ἐμπόριο καί ἡ ἐνσωμάτωση στήν οἰκονομία τῆς Κοινότητος. Ἡ καθιέρωση τοῦ κοινοῦ δασμολογίου, τήν ὁποία προβλέπει τό ἄρθρο 3, ἐδάφιο 6), τῆς συνθήκης, ἐπραγματοποιήθη ἐν ὄψει τῶν σκοπῶν πού ἔχει σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2 ἡ Κοινότης καί τῶν κατευθυντηρίων γραμμῶν πού θέτει τό ἄρθρο 29 γιά τήν λειτουργία τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως. Οἱ εἰσαγωγές ναρκωτικῶν οὐσιῶν στήν Κοινότητα, πού μόνο τή λήψη κατασταλτικῶν μέτρων δύνανται νά προκαλέσουν, δέν ἔχουν καμμία σχέση μέ τούς σκοπούς αὐτούς καί τίς κατευθυντήριες αὐτές γραμμές.

14 Ἡ ἀντίληψη αὐτή ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 803/68 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 27ης Ἰουνίου 1968, περί τῆς δασμολογητέας ἀξίας τῶν ἐμπορευμάτων (ΕΒΙ. L 148, σ. 6), καί τῆς ὁδηγίας 79/623 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 25ης Ἰουνίου 1979, περί ἐναρμονίσεως τῶν νομοθετικῶν, κανονιστικῶν καί διοικητικῶν διατάξεων σχετικά μέ τήν τελωνειακή ὀφειλή (ΕΒΙ. L 179, σ. 31). Σύμφωνα μέ τήν ρητή διατύπωση τῶν αἰτιολογικῶν σκέψεων τῆς ὁδηγίας αὐτῆς, ὁ χρόνος γενέσεως τῆς τελωνειακῆς ὀφειλῆς προσδιορίζεται βάσει τῆς οἰκονομικῆς φύσεως τῶν εἰσαγωγικῶν δασμῶν καί τῶν προϋποθέσεων τῆς ἐνσωματώσεως τῶν ἐμπορευμάτων πού ὑπόκεινται σέ εἰσαγωγικούς δασμούς στήν οἰκονομία τῆς Κοινότητος. Ὑπό τίς προϋποθέσεις αὐτές, κατά τήν εἰσαγωγή ναρκωτικῶν πού ἀνήκουν στό παράνομο ἐμπορικό κύκλωμα δέν εἶναι δυνατή ἡ γένεση τελωνειακῆς ὀφειλῆς, ἀφοῦ τά ναρκωτικά αὐτά πρέπει νά κατασχεθοῦν καί νά καταστραφοῦν ἀμέσως μετά τήν ἀνακάλυψή τους, ἀντί νά διατεθοῦν στό ἐμπόριο.

15 Ἐξ ἄλλου, ὅπως παρατηρεῖ καί τό ἐθνικό δικαστήριο, θά ἦταν ἄδικο νά γίνεται ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ διάκριση μεταξύ τῶν ναρκωτικῶν πού δέν ἀνακαλύ-

πτονται καί τῶν ναρκωτικῶν πού καταστρέφονται ὑπό τόν ἔλεγχο τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν, δεδομένου ὅτι στήν περίπτωση αὐτή ἡ ἐπιβολή δασμῶν θά ἐξηρτᾶτο ἀπό τό τυχαῖο γεγονός τῆς ἀνακαλύψεως.

16 Ἀπό τά ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι καμμία τελωνειακή ὀφειλή δέν γεννᾶται κατά τήν εἰσαγωγή τῶν ναρκωτικῶν τά ὁποῖα δέν ἀνήκουν στό ἐμπορικό κύκλωμα πού τελεῖ ὑπό τήν αὐστηρά ἐπίβλεψη τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν μέ σκοπό τή χρησιμοποίηση τῶν ναρκωτικῶν γιά ἰατρικούς καί ἐπιστημονικούς σκοπούς.

17 Ἡ διαπίστωση αὐτή δέν θίγει τήν ἁρμοδιότητα τῶν κρατῶν μελῶν νά διώκουν τίς παραβάσεις τῆς νομοθεσίας τους περί ναρκωτικῶν καί νά ἐπιβάλλουν τίς προσήκουσες κυρώσεις, μέ ὅλες τίς συνέπειες πού συνεπάγονται οἱ παραβάσεις αὐτές, ἀκόμα καί χρηματικῆς φύσεως.

18 Ἐν ὄψει τῆς ἀπαντήσεως αὐτῆς, τά ἄλλα ἐρωτήματα πού ὑπέβαλε τό ἐθνικό δικαστήριο κατέστησαν ἄνευ ἀντικειμένου.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

19 Τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν ἡ κυβέρνηση τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, οἱ ὁποῖες κατέθεσαν παρατηρήσεις στό Δικαστήριο, δέν ἀποδίδονται. Δεδομένου ὅτι ἡ παρούσα διαδικασία ἔχει ὡς πρός τούς διαδίκους τῆς κυρίας δίκης τόν χαρακτήρα παρεμπίπτοντος πού ἀνέκυψε ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου, σ' αὐτό ἐναπόκειται νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνοντας ἐπί τῶν ἐρωτημάτων πού τοῦ ὑπέβαλε μέ διάταξη τῆς 10ης Ἰουνίου 1981 τό Finanzgericht Düsseldorf, ἀποφαίνεται:

Καμμία τελωνειακή όφειλή δέν γεννᾶται κατά τήν εἰσαγωγή ναρκωτικῶν τά ὁποῖα δέν ἀνήκουν στό ἐμπορικό κύκλωμα πού τελεῖ ὑπό τήν αὐστηρά ἐπίβλεψη τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν, μέ σκοπό τή χρησιμοποίησή τους γιά ἰατρικούς καί ἐπιστημονικούς σκοπούς.

Mertens de Wilmars O'Keeffe Everling Χλωρός

Pescatore Mackenzie Stuart Bosco Koopmans Due

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 26 Ὀκτωβρίου 1982.

Ὁ γραμματεύς

P. Heim

Ὁ πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ FRANCESCO CAPOTORTI ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1982 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Τό πρόβλημα τοῦ τελωνειακοῦ καθεστῶτος τῶν λαθραίων ναρκωτικῶν οὐσιῶν, τό ὁποῖο ἀφοροῦν τόσο ἡ ὑπόθεση 221/81, ὅσο καί ἡ ὑπόθεση 240/81, ἐξετάσθη προσφάτως ἀπό τό Δικαστήριό μας καί προεκάλεσε τήν ἔκδοση τῆς ἀποφάσεως τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1981 στήν ὑπόθεση 50/80, Horvath κατά Hauptzollamt Hamburg-Jonas (Συλλογή 1981, σ. 385). Σύμφωνα μέ τό διατακτικό τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, «ἡ καθιέρωση τοῦ Κοινοῦ Δασμολογίου δέν ἐπιτρέπει πλέον στά κράτη μέλη νά ἐπιβάλλουν δασμούς στά ναρκωτικά πού εἰσάγονται λαθραῖα καί καταστρέφονται ἀμέσως μετά τήν ἀνακάλυψή τους, ἐνῶ ἀφήνει πλήρη ἐλευθερία σ' αὐτά ὅσον ἀφορᾶ τήν ποινική δίωξη τῶν ἐγκλημάτων πού διαπράχθηκαν, μέ ὅλες τίς συνέπειες τῆς διώξεως αὐτῆς, ἀκόμα καί στόν χρηματικό τομέα».

Τά ἐρωτήματα πού ὑπεβλήθησαν στίς δύο ὑποθέσεις ἐν προκειμένω ἀπαιτοῦν τώρα τήν ἀνάπτυξη καί τήν ἐμβάθυνση τῆς προηγουμένης ἀναλύσεως τῶν κοινοτικῶν δασμολογικῶν κανόνων (ἰδίως δέ τῶν διατάξεων τῆς συνθήκης ΕΟΚ τοῦ ἄρθρου 9, παράγραφος 1, καί τῶν ἄρθρων 18-29). Πρό-

1 — Μετάφραση ἀπό τά ἰταλικά.